

flaaet disse Bestemmelser, som jeg for mit Vedkommende ubetinget fastholder, saa ubetinget, at jeg ikke vilde sætte mit Navn under Loven, naar de gik ud. Jeg erkjender, at det medfører Vanstfellighed at faae den første Afregning bragt tilveie, men det ærebe tredie Medlem for Ode Kreds (Mourier Petersen), som allerede engang har hændt sig til mig derom, maa jeg atter idag gjøre opmærksom paa, at jeg ikke troer, det er gjørligt i Loven at opstille almindelige Regler for, hvorledes Afregningen skal skee. Der kan muligviis være Tale om at udsærdige en Veiledning i saa Henseende, men at opstille Lovregler derfor anseer jeg for aldeles ugjørligt. Det ærebe Medlem vil vistnok ved nærmere Efterhyn af § 48 komme til Erkjendelse af, at denne Paragraph allerede nu bestemmer, hvad han ansaae for at være tvivlsomt, nemlig, hvorvidt de Giendele, der hidtil have tilhørt disse særskilte Districter, for Fremtiden blive Fællesieendom for Communen eller ikke; jeg troer ikke, at Udtrykkene i Loven lade nogen Tvivl i saa Henseende tilbage; skulde det imidlertid være Tilfældet, er det jo en Mangel, som det vil være let at afbøde. Det forekommer mig nok som at fremgaae af Paragraphens Ordlydende, at det, som der er Tale om at bringe i Afregning mellem Districterne, kun er deres Formue og Gjæld, hvorimod den Tilfældighed, om det ene District hidtil har haft et mindre Bidrag at udrede end det andet til lignende Anliggender, ikke kommer i Betragtning. Afregningen strækker sig jo, saaledes som Lovforlaget lyder, netop kun over Formues- og Gjældsposster. Det forekommer mig ogsaa deraf at være en Selvfølge, at Activerne maae blive fælles Giendom for den Commune, som de ere indløste til. — Det ærebe Medlem her ligeoverfor (Bonne) antydede, at den letteste Maade at løse Striden paa, hvorledes der skulde tilveiebringes en Beslutning af Amtsraadet, naar Stemmerne stode lige imod hinanden, vilde være, at der blev trukket Lod. Jeg maa tilstaae, at jeg ligesaa lidt som det ærebe 2det Medlem for Kjøbenhavn (Krieger) vilde kunne bifalde, at vigtige Beslutninger bleve afgjorte ved Lodtrækning. Det nævnte ærebe Medlem for Kjøbenhavn tog denne Ud-

taelse fra min ærebe Gjenbo til Indtægt som en Anerkjendelse af, at det var nødvendigt at faae en Bestemmelse ind i Loven om, paa hvilken Maade Beslutning skulde tages, naar Stemmerne vedblivende stode lige imod hinanden. Jeg maa tilstaae, at det forekommer mig, at man for det Første ogsaa har en Afgjørelse, naar Stemmerne staae lige, idet Forslaget saa er forkastet, og dernæst, at selv om det i visse Tilfælde skulde være nødvendigt, at en egentlig Beslutning kom tilveie, saa vil det dog ingenlunde være overalt og i ethvert Tilfælde, hvor der foreligger et Afstemningspunkt, at en saadan Nødvendighed er tilstede, som det ærebe Medlem og flere Andre have villet godtgjøre, og det forekommer mig da, at man nødvendigtviis maa indskrænke denne yderste Afgjørelsesmaade til de Tilfælde, hvor Amtsraadet nødvendigtviis skal tage en Beslutning, og ikke uden Videre opstille den overalt, hvor der foreligger et Afstemningspunkt. Det forekommer det mig ikke, at der kan være den allerfjerneste Nødvendighed for. Der er jo en Mangfoldighed af Beslutninger, som der ikke er nogen Nødvendighed for at tage, hvor der aldeles ikke skeer nogen Skade ved, at der ingen Beslutning bliver tagen. Dengang disse Spørgsmaal til anden Tid og paa andet Sted vare for, og da ganske vist de samme Tvivl bleve reiste om, hvorvidt det var nødvendigt at træffe Bestemmelser om Beslutningstagelse i Tilfælde af Stemmelighed, udtalte jeg, at det forekom mig, at dersom der var Nødvendighed derfor, maatte det i alt Fald indskrænkes til de Tilfælde, hvor der i Henhold til Lovgivningen nødvendigtviis skal tages en Beslutning, og denne skal tages strax, og saa forekommer det mig, at man vilde kunne finde en anden Afgjørelsesmaade end netop den af min ærebe Gjenbo foreslaaede Lodtrækning, eller den af den ærebe 7de Landsthingsmand for Kjøbenhavn (David) foreslaaede Maade, at den fødte Formand afgjør Sagen. Det vilde i mine Tanker være ligesaa naturligt, at Sagen saa blev indstillet til den overordnede Autoritets, navnlig Indenrigsministerens Afgjørelse, da det jo ogsaa er ham, der maatte drage Amtsraadet til Ansvar for, at det havde undladt at tage Beslutning, hvor en saadan skulde tages.